

nečně navrhl tam žalobce povolení práva chudých a ustanovení právního zástupce pro řízení odvolací, tedy nikoli pro sepsání odvolacího spisu, k němuž lhůta běžela až do 20. května 1930.

Čís. 10383.

Předpisu § 200 čís. 3 ex. ř., že před půl rokem od zastavení prodejového řízení nemůže býti navržen nový prodej, jest rozuměti tak, že do šesti měsíců jest zakázána opětná dražba týchž předmětů, nikoliv však, že vymáhajícímu věřiteli jest zakázáno před uplynutím půl roku žádati k vydobytí téže pohledávky zabavení, uschování a prodej svršků povinné strany, které v exekučním řízení, jež bylo zastaveno podle § 200 čís. 3 ex. ř., nebyly vůbec zabaveny. Nelze však žádati o opětné zabavení svršků povinného, jež byly již zabaveny v exekučním řízení zastaveném podle § 200 čís. 3 ex. ř.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, R II 430/30.)

Usnesením ze dne 24. dubna 1930 byla povolena vymáhající straně na základě rozsudku okresního soudu ze dne 21. března 1930 proti povinné straně exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků v její moci se nalézajících pro pohledávku 1.323 Kč s přísl., kteroužto exekuci vykonal soud dne 28. dubna 1930 a zabavení vykonal přístupem k exekuci E 2904/29 pol. 3 a 4. V této exekuční věci byl na den 14. června 1930 vypsán prodej a podle prohlášení zástupce vymáhající strany ustoupil tento od prodejového řízení, pročež usnesením ze dne 18. června 1930 bylo prodejové řízení podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. zrušeno. Podáním ze dne 15. srpna 1930 žádala vymáhající strana o opětné povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků povinné strany na základě téhož exekučního titulu a pro tutéž pohledávku proti povinné straně, kterémužto návrhu první soud usnesením ze dne 18. srpna 1930 vyhověl. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuce povolená usnesením ze dne 24. dubna 1930 proti straně povinné dosud nebyla zrušena, prodejové řízení v této exekuční věci bylo podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. na půl roku zrušeno a nemůže proto táž exekuce vymáhajícímu věřiteli znovu býti povolena, poněvadž jde o touž pohledávku z téhož rozsudku, a nebylo tudíž ani přípustné povolení zabavení, poněvadž vymáhající strana zabavila moovitosti strany povinné již pod č. j. E 402/30.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele a změnil napadené usnesení v ten rozum, že obnovil usnesení prvního soudu s vyloučením předmětů popsanych v zájemném protokole ze dne 28. dubna 1930; jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

Důvody:

Rekursní soud považuje opětnou exekuci zabavením, uschováním a prodejem svršků povinného za nepřipustnou z dvojího důvodu.

Z důvodu, že pro touž pohledávku a z téhož exekučního titulu byla exekuce svršků již povolena, pak z důvodu, že vymáhající věřitel dne 14. června 1930 ustoupil od prodejového řízení, které mu bylo povoleno pro touž pohledávku a usnesením okresního soudu ze dne 18. června 1930 bylo prodejové řízení podle §§ 200 čís. 3 a 282 ex. ř. zastaveno, takže pro pohledávku vymáhající strany nemohl býti povolen prodej před uplynutím půl roku. Jest podotknouti, že, ustoupil-li vymáhající věřitel od pokračování v exekuci, nemůže podle § 200 čís. 3 ex. ř. před půl rokem od zastavení prodeje navržena býti nová dražba. Tomu jest rozuměti tak, že do šesti měsíců jest zakázána opětná dražba předmětů, ohledně nichž prodejové řízení bylo zastaveno, nikoliv však, že vymáhajícímu věřiteli jest zakázáno před uplynutím půl roku žádati o zabavení, uschování a prodej jiných svršků povinné strany, které v exekučním řízení, jež bylo zastaveno podle § 200 čís. 3 ex. ř., nebyly vůbec zabaveny (srov. čís. 7034 sb. n. s.). Bylo proto exekuci povoliti s vyloučením svršků, jež byly již zabaveny v exekučním řízení, které bylo zastaveno podle § 200 čís. 3 ex. ř., ohledně kterých zájemní právo zastavením prodejového řízení nezaniklo a dosud trvá.

Čís. 10384.

Na státu nelze se domáhati náhrady škody, již kdo utrpěl výbuchem výbušky, kterou našel na vojenském cvičišti po cvičení.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1930, Rv II 9/30.)

Nedospělý žalobce našel po vojenském cvičení s ručními granáty výbušku, vzal ji s sebou a byl jejím výbuchem poraněn. Žalobě proti československému eráru na náhradu škody procesní soud prvního stupně (krajský civilní soud v Brně) vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Právem vytýká odvolatelka napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení věci, pokud v zásadě uznal povinnost žalovaného eráru k náhradě škody na základě § 1295 a násl. obč. zák. Jde o škodu, kterou žalobce utrpěl explozí výbušky, kterou našel na vojenském cvičišti po cvičení a která prý tam nedbalostí vojenské správy zůstala. Vojenská správa dopustila se prý nedbalosti i tím, že obecnstvu, které náležitě nepoučila, dovolila přístup na cvičiště předčasně, nepostaravši se náležitě o jeho bezpečnost, že dokonce žalobci kázala ze cvičiště odvážeti trus a že prý nějaký voják žalobci dovolil, by si výbušku vzal domů. Nemůže býti o tom pochybnosti, že stát (vojenská správa) nevystupuje tu jako soukromoprávní podnikatel, nýbrž jako nositel (vykonavatel) státní svrchovanosti při výkonu veřejné správy, jak jej má na mysli § 92 ústavní listiny. Než podle tohoto zákona vyhrazeno jest řešení otázky, pokud stát ručí za škodu způsobenou výkonem veřejné moci, teprve budoucímu zákonu, který však dosud vydán nebyl. S názorem napadeného rozsudku, že z té příčiny jest sáhnutí k předpisům občanského zákona o náhradě škody, nelze souhlasiti.